

діяльності перелічених суб'єктів посідає профілактика правопорушень неповнолітніх, залежить і обсяг їх повноважень у цій сфері.

**Кузьменко Б.В.**, професор кафедри автоматизації та комп'ютерно-інтегрованих технологій Академії муніципального управління, доктор технічних наук, професор

## **УКРАЇНСЬКА МОВА І ПРАВО В СУЧАСНОМУ ІНФОРМАЦІЙНОМУ ПРОСТОРИ**

Сучасна ера інформаційної революції внесла кардинальні якісні зміни в життя людства. На початку 60-х років XX століття під тиском нових, інформаційних технологій, які зароджувалися в надрах індустріального суспільства, останнє усвідомило, що в усталені структури індустріального науково-технічного прогресу вриваються нові ідеї, що докорінно змінюють навколишнє середовище і людське світосприймання. Наприкінці XX – початку XXI століть настала “золота доба” інформації і становлення інформаційного суспільства. Матеріальна основа цього суспільства вже створена, вона стрімко і бурхливо розвивається далі. Це становлення глобальної інформаційної індустрії, інформаційних технологій і техніки, кардинальні зміни, що постійно відбиваються під впливом цього процесу в соціальному та політичному житті й свідомості людства. Найбільшим досягненням інформаційного суспільства є те, що завдяки створенню нового інформаційно-технологічного середовища, інформація миттєво долає відстані, які для неї вже практично не існують. Завдяки глобальній комп'ютеризації, Інтернету ця інформація стає доступною кожній людині. Суб'єктами національного інформаційного простору, є передусім юридичні особи. Це – державні та недержавні інформаційні агентства; органи державної влади, інші державні і недержавні установи (організації) через створені ними у встановленому порядку інформаційні служби; державні та недержавні установи, служби і центри збирання, зберігання, дослідження та поширення статистичної, соціологічної, економічної, іншої суспільно

значущої інформації; спеціальні галузеві та міжгалузеві (проблемні, банково-інформаційні, довідкові тощо) установи і центри (бюро) наукової та науково-технічної інформації; державні та недержавні аудіовізуальні і друковані засоби масової інформації, структури, які їх об'єднують (компанії, корпорації, асоціації, спілки тощо); видавництва всіх типів, різних форм власності; професіональні творчі об'єднання громадян у галузях науки, літератури і мистецтва, винахідницької та раціоналізаторської діяльності, збереження й охорони історико-культурної спадщини, інформаційного обслуговування (творчі спілки, товариства, асоціації тощо); виставкові організації та центри; бібліотечні, музейні, клубні та інші культурно-просвітницькі установи, які використовуються в інформаційній діяльності; поліграфічні підприємства; підприємства зв'язку та іншого матеріально-технічного забезпечення життєздатності національного інформаційного простору, збирання, дослідження та поширення інформації; торгівельні та інші установи з розповсюдження матеріальних носіїв інформації (книжкової продукції, і преси, компакт-дисків, відео- та аудіокaset); зарубіжні і міжнародні організації, представництва, спільні підприємства, належним чином зареєстровані (акредитовані) в Україні; органи захисту державних таємниць, національного інформаційного простору та охорони інформації; філії (представництва) суб'єктів національного інформаційного простору України за рубежом; інші, причетні до збирання, зберігання, дослідження і поширення інформації, державні та недержавні формування, створені і зареєстровані в Україні відповідно до чинного законодавства.

Проте, в цих та інших питаннях відчувається певний скепсис, особливо в середовищі українофобів та людей з обмеженою культурною перспективою, пов'язаний з парадоксальними фактами несприйняття великою частиною пересічних українців друкованих літературних та спеціальних видань рідною мовою, що свідчить про незмінність української мовної ситуації протягом останнього століття. Постає кардинальна проблема сьогодення – формування українського інформаційного простору. Постає проблема проникнення української мови в широту й глибину в адміністративні, освітні, інформаційні та інші структури, здійснення поступу в переході

різних установ, закладів, організацій на державну мову, виявлення перешкод на цьому шляху, знаходження засобів для їх подолання.

**Конончук Т.І.**, завідувач кафедри української філології та суспільних наук Академії адвокатури України, кандидат філологічних наук, професор

## **СЛОВО ПИСЬМЕННИКА ІГОРЯ КАЧУРОВСЬКОГО В ОБОРОНІ ПРАВ ЛЮДИНИ**

Ігор Качуровський – одна із найпомітніших постатей на ниві української духовності й культури, хоча в масовому середовищі українства ще глибоко не пізнана. За висловом сучасного літературознавця і прозаїка, активного громадського діяча, лауреата Національної премії України ім. Т.Г. Шевченка Михайла Слабошпицького, Ігор Качуровський – “найбагатогранніша творча особистість у сучасній українській літературі. Однаково беззаперечний авторитет у критиці, літературознавстві, теорії літератури, перекладацтві та в поезії і прозі”. Його творчий доробок, складаючи потужну частку в словесному українському мистецтві, опосередковано стоїть на захисті прав людини в найширшому значенні, утверджуючи саме українське слово в світовому контексті словесної культури, а також несучи ним утвердження загальнолюдських прав. І про це каже і саме життя митця, і концепція його творчості. Звідки в І. Качуровського такий проникливий підхід до вселюдських прав, до відчуття й захисту понять справедливості й правди? Думається, що все почалося з сім’ї – високодуховної, інтелігентної: народився майбутній митець 01.09.1918 в м. Ніжині на Чернігівщині, в сім’ї правника (батько – випускник юридичного факультету Київського університету святого Володимира) та педагога (мати закінчила Вищі жіночі курси). Коло Ніжина в с. Крути батьки мали, як зазначає М. Слабошпицький, “невеликий маєток із кількадектарним садом. Це автоматично вписало їх до того класу, проти якого спрямували свою агресивну увагу господарі “Країни Рад”. Цей чинник, безперечно, спричинився до формування світогляду